

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2022, č. j. JMK 8654/2022, sp. zn. S-JMK 171624/2021 OD,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 1. 2022, č. j. JMK 8654/2022, sp. zn. S-JMK 171624/2021 OD, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení ze dne 12. 10. 2021, č. j. MUH/80372/21/393, sp. zn. ops/8742/21/393, kterým Městský úřad Hustopeče (dále též „stavební úřad“) nařídil dle § 50 odst. 3 správního řádu, vlastníku stavby *Nadjezd ev. č. DN2-024.1* na pozemku parc. č. 6155, 9848, 6242 v katastrálním území Velké Němčice, v km 19,962 provozního staničení dálnice D2 (dále též „most“ či „nadjezd“), zajištění a předložení podkladů o skutečném stavebně technickém stavu mostní konstrukce mostu ev. č. D2-024.
2. Žalovaný má za to, že stavební úřad postupoval dle § 53 odst. 1 správního řádu tak, aby dostál vyšetřovací zásadě, vyjádřené v § 50 odst. 3 správního řádu. Za tímto účelem si tedy od žalobce mohl vyžádat předmětné listiny. Podle žalovaného z dalších okolností bylo lze předpokládat, že žalobce těmito listinami disponoval. Žalovaný se nezabýval otázkou účastenství žalobce v řízení o nařízení zabezpečovacích prací či otázkou vlastnictví mostu, neboť povinnost předložit listinu potřebnou k provedení důkazu má kdokoli, kdo danou listinou disponuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v první řadě namítá, že stavební úřad mu uložil povinnost nad rámec zákonných mezí. Odpovědnost za zjištění všech potřebných podkladů nesl stavební úřad a nemohl tuto povinnost přenést na třetí osoby (žalobce). Současně není povinností žalobce opatřovat doklady, kterými nedisponuje. Přesně to mu ale stavební úřad nařídil, což vyplývá z použití slova „zajištění“. Žalobce by tak musel požadované podklady vytvořit, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, který usnesení stavebního úřadu vyložil jako požadavek na předložení listiny dle § 53 odst. 1 správního řádu. Písemné znění usnesení neobsahuje žádný odkaz na toto zákonné ustanovení.
5. Usnesení o nařízení úkonu je nicotné. Stavební úřad překročil meze svých pravomocí, neboť § 50 odst. 3 správního řádu, ani jiné zákonné ustanovení jej neopravňují k uložení povinnosti zajistit podklad vyhovující podmínkám stanoveným stavebním úřadem. Žalovaný měl k nicotnosti usnesení přihlédnout z úřední povinnosti, což neučinil.
6. Správní orgány porušily zásadu materiální pravdy. Vzhledem k tomu, že povinnost zajistit a předložit podklad stavební úřad uložil v řízení o nařízení zabezpečovacích prací dle § 135 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), má žalobce za to, že uloženou povinnost je nutné vykládat v souvislosti a v souladu se zásadami, jež se vážou k rozhodování dle tohoto ustanovení. Z ust. § 135 odst. 2 stavebního zákona plyne, že neodkladné odstranění stavby lze naříditi pouze vlastníkově stavby. Žalobce taktéž argumentuje, že usnesení o nařízení povinnosti lze považovat za rozhodnutí dle § 135 odst. 2 stavebního zákona – tedy z práce nutné k zabezpečení stavby. Stavební úřad byl tedy povinen zkoumat, kdo je vlastníkem mostu. Nařízení o uložení povinnosti stavební úřad pak opřel podle žalobce právě o přesvědčení, že žalobce je vlastníkem mostu. Správní orgány se však předběžnou otázkou vlastnictví mostu řádně nezabývaly.
7. Žalobce dále poukázal na nesprávné hmotněprávní posouzení řešené otázky, neboť *předmětný most je součástí účelové komunikace jako samostatné právní věci*. Žalovaný chybně

posoudil skutečnosti týkající se předmětného mostu, který je součástí komunikace převádějící provoz nad dálnicí D2. Tato komunikace je samostatnou právní věcí a není (a nikdy nebyla) ve vlastnictví žalobce. Jedná se o účelovou komunikaci. Zda je účelová komunikace samostatnou právní věcí, závisí dle judikatury na okolnostech každého jednotlivého případu. Pokud je účelová komunikace samostatnou právní věcí, není součástí pozemku, na kterém je umístěna.

8. K uvedenému žalobce dále namítá, že není vlastníkem účelové komunikace, ani mostu, což dokládá smlouvami o převodu správy národního majetku a o převodu vlastnictví, uzavřenými mezi Ředitelstvím dálnic Praha a Místním národním výborem Velké Němčice. Z dalšího právního vývoje pak žalobce dovozuje, že vlastníkem musí být městys Velké Němčice. Právě po něm proto měl stavební úřad požadovat předložení podkladů, namísto po žalobci.
9. Závěrem žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami.
10. K výzvě krajského soudu ze dne 13. 4. 2022 se žalobce v podání ze dne 27. 4. 2022 vyjádřil k označení žalobce a k otázce, zda otázku vlastnictví mostu uplatnil u civilního soudu

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

11. Žalovaný ve vyjádření žalobě nesouhlasí s vyličením skutečností žalobcem a navrhl krajskému soudu, aby žalobu zamítl. Stavební úřad v usnesení nenařídil žalobci povinnost zajistit podklady (na vlastní náklady buď vytvořit sám, nebo prostřednictvím třetí osoby). Žalovaný toto korigoval v napadeném rozhodnutí. Žalobce ostatně v odvolání ani tuto námitku nevznesl, žalovaný se jí proto nezabýval. Žalovaný dále zdůraznil, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce prohlídky mostu prováděl. Vzhledem k tomu byl dle § 53 odst. 1 správního řádu tyto podklady poskytnout. Byť žalovaný uznává, že výrok usnesení může působit mírně nejasně, nedosahuje však úrovně znamenající jeho nesrozumitelnost.
12. Žalobce v replice naopak namítá, že v odvolání vznesl námitku nezákonnosti uložení povinnosti „zajistit“ podklady. Žalovaný se jí však v napadeném rozhodnutí nezabýval. Navíc, nezákonnost usnesení nemohl žalovaný zhojit pouhým odůvodněním nadřízeného bez toho, aby taktéž došlo ke změně výroku usnesení (uložení povinnosti na základě § 53 odst. 1, nikoliv na základě § 50 odst. 3 správního řádu). Žalobce k domněnce žalovaného, že požadovanými podklady disponoval, uvádí, že všechny podklady (včetně prohlídky mostu) stavebnímu úřadu předložil již současně s podnětem ze dne 23. 6. 2021.

IV. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
14. Mezi stranami je sporné, zda stavební úřad mohl žalobci uložit povinnost podle § 50 odst. 3 správního řádu, a zda mohl žalobci nařídít povinnost nejen „předložit“ ale i „zajistit“ požadované podklady.
15. Stavební úřad výrok I. formulovala takto: „Podle § 50 odst. 3 správního řádu nařizuje zajištění a předložení podkladů, o skutečném stavebně technickém stavu mostní konstrukce mostu ev. č. D2-024“. Ve výroku II. pak stanovil podmínky pro zajištění podkladů, a to tak, že

z doložených podkladů bude možné zjistit rozsah závadného stavu mostu, tzn. všech jeho konstrukčních částí, součástí a příslušenství.

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavební úřad tuto povinnost uložil podle § 53 odst. 1 správního řádu. Dále doplnil, že žalobce „*také nemá povinnost tyto listiny vyhotovovat, má povinnost je pouze předložit*“. Ve vyjádření k žalobě pak uvedl, že v citované pasáži napadeného rozhodnutí *korigoval* usnesení stavebního úřadu a nestvrzoval nařízení povinnosti, aby žalobce na vlastní náklady vytvořil (zajistil) požadované podklady. Měl povinnost je pouze předložit. Dále žalovaný zmínil, že souhlasí s žalobcem, že výrok usnesení o nařízení povinnosti „*může být mírně nejasný*“. Tato nepřesnost však podle žalovaného nedosahovala úrovně znamenající jeho nesrozumitelnost. Žalovaný tak usnesení potvrdil dle § 90 odst. 5 správního řádu.
17. Žalobce však v replice reagoval, že pokud měl žalovaný za to, že je uloženou povinnost třeba korigovat, měl postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a výrok usnesení změnit.
18. Krajský soud s tímto názorem žalobce souhlasí.
19. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, „*jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti*“.
20. Judikatura správních soudů připustila, aby odvolací orgán změnil toliko odůvodnění napadeného rozhodnutí a výrok ponechal nedotčen, a to za předpokladu, že doplňované odůvodnění není nepřezkoumatelné a má oporu ve správním spise (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 As 293/2015–33, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012–47). Přípustné jsou pak i změny či úpravy výroků napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem. Judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008–4) i odborná literatura (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 505–521) pak takový postup, zohledňující zásadu procesní ekonomie, preferují.
21. Byť § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu stanovuje zákonné výjimky, kdy odvolací orgán nesmí změnit napadené rozhodnutí, krajský soud je toho názoru, že se o takovou situaci v nyní projednávané věci nejednalo. Usnesení nebylo vydáno v samostatné působnosti. Korekcí žalovaný rozsah povinností žalovaného nerozšířil, pouze je konkretizoval. Ze stejného důvodu také nemohlo jít o tzv. překvapivé rozhodnutí, které by žalobci odebralo právo na opravný prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018–34).
22. V nyní projednávané věci má krajský soud nicméně za to, že žalovaný se nemohl spokojit pouze se změnou či korekcí odůvodnění usnesení, jeho výroky jsou totiž zatíženy vadami, které tímto způsobem nemohly být napraveny. Nelze zapomínat, že stavební úřad ve výrocích usnesení žalobci autoritativně nařídil splnění povinnosti. Požadavky na formulaci těchto výroků proto velí, aby z nich bylo jednoznačně patrné, co měl žalobce, jako adresát povinnosti, vykonat. „*Výrok musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý,*

aby mohl být závazný a vykonatelný.“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>).

23. První vadou výroku usnesení, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí napravoval, bylo chybné uvedení konkrétního ustanovení zákona, na základě kterého byla žalobci nařízeno splnění povinnosti. Stavební úřad ve výroku I. usnesení žalobci nařídil povinnost na základě § 50 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení však zakotvuje jako projev zásady vyšetřovací naopak povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Dále pak v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (jako v projednávaném případě – řízení o nařízení zabezpečovacích prací), toto ustanovení správnímu orgánu zakotvuje povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
24. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.
25. Není tedy pochyb o tom, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Je třeba uvést, že porušení této povinnosti automaticky neznamená zrušení napadeného rozhodnutí, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46: *„Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu se sice týká správního trestání, dle názoru krajského soudu z něj však lze přiměřeně vycházet i v posuzované věci.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že stavební úřad žalobci povinnost uložil na základě § 53 odst. 1 správního řádu, dle něhož správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil.
27. Tato interpretace provedená žalovaným by za jiných okolností mohla z pohledu krajského soudu obstát. Neuvedení (všech) ustanovení zákona, podle nichž správní orgán rozhodoval, není tak závažným nedostatkem, jenž by sám o sobě musel vést k nezákonnosti správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25), navíc pokud jej odvolací orgán interpretačně doplní v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
28. V projednávaném případě však absence správného zákonného ustanovení ve výroku usnesení není jeho jedinou vadou. Za stěžejní krajský soud považuje tu skutečnost, že byť byla ve výroku usnesení žalobci nařízena povinnost *„zajistit a předložit podklady“*, žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobce *„nemá povinnost tyto listiny vyhotovovat, má povinnost je pouze předložit“*.
29. Žalobce k tomu správně namítl, že podle § 53 odst. 1 správního řádu lze sice komukoliv nařídít předložení listiny, v době nařízení této povinnosti však tato listina musí existovat

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Ze znění výroku I. usnesení se však podává, že stavební úřad žalobci nařídil i „zajištění“ podkladů, přičemž ve výroku II. stanovil podmínky pro toto „zajištění“. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že povinnost byla uložena na základě § 53 odst. 1 správního řádu (viz výše), musel adekvátním způsobem „korigovat“ i takto uloženou povinnost, a to pouze na „předložení“ listiny, což také v odůvodnění učinil. Potom ale krajskému soudu není zřejmé, proč ze stejného důvodu žalovaný nepřistoupil ke změně výroků dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Právě výroky správního rozhodnutí jsou pro jejich adresáty právně závazné a je proto nutné trvat na tom, aby jejich formulace byla co nejvíce srozumitelná.

30. Krajský soud při svém posouzení zohlednil i další usnesení, obsažená ve správním spise, kterými stavební úřad třetím osobám ukládal povinnost předložit listiny. Jak v usnesení č. j. MUH/87826/21/393, tak v usnesení č. j. MUH/87907/21/393 (obě ze dne 9. 11. 2021), žalovaný tuto povinnost uložil na základě § 53 odst. 1 správního řádu, současně v obou usneseních uložil povinnost pouze „předložit“ nikoliv „zajistit“ listiny. Z uvedeného krajského soudu vyplývá, že stavební úřad ve stejném řízení, avšak vůči subjektům odlišným od žalobce, ukládal splnění obdobných povinností, alespoň tak jak tuto povinnost vyložil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ve výroku citovaných usneseních pak ale stavební úřad nejenže uváděl odlišné právní ustanovení, na základě nichž povinnost ukládal, ale odlišně zněla i samotná ukládaná povinnost.
31. Krajský soud dále nesouhlasí s žalovaným, že by žalobce v odvolání námitku nezákonnosti uložení povinnosti „zajistit“ podklady nevznosl. V bodě 11 podaného odvolání žalobce k aplikaci § 50 odst. 3 správního řádu namítl, že *„[n]elze však ustanovení vykládat tak, že by správní orgán mohl povinnost opatřit podklady pro vydání rozhodnutí na účastníky řízení nebo jakékoliv třetí osoby“*. V bodě 13 podaného odvolání žalobce namítl, že *„[z] výše citovaných rozsudků je zřejmé, že se správní orgán nemůže povinnosti odpovědnosti za zjištění skutkového stavu..., zbavit. Zejména pak nelze tuto povinnost přenést na účastníka řízení nebo jiné třetí osoby“*. V bodě 14 podaného odvolání žalobce argumentuje, že *„[n]ení však povinností odvolatele opatřovat doklady, kterými nedisponuje“*. Z citovaných úryvků podaného odvolání je podle krajského soudu zřejmé, že žalobce namítal nezákonnost nařízení povinnosti nejen „předložit“ podklady, ale současně i povinnost je „zajistit“. Žalovaný se tedy odvolací námitkou musel zabývat.
32. Důvěryhodnost svého tvrzení, že žalobce námitku v odvolání nevznosl, pak žalovaný devalvuje ve vyjádření k žalobě. Dle svých vlastních slov totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí „odstranil nejasnost“ ohledně uložené povinnosti. K nutnosti této korekce žalovaný dospěl s tím, že „souhlasí s žalobcem“. Z uvedeného pak ale vyplývá, že žalobce musel nějakým tvrzením (v odvolání) vzbudit pochybnosti žalovaného ohledně srozumitelnosti ukládané povinnosti.
33. Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný při přezkumu usnesení o uložení povinnosti postupoval nezákonně, neboť i když korigoval či upravoval rozsah ukládané povinnosti a doplňoval právní ustanovení, na základě něhož byla povinnost ukládána, nepromítl své úvahy do změny výroků usnesení. Jinými slovy, krajský soud konstatuje, že v projednávané věci shledal důvody pro postup dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalovaný nemohl proto aplikovat § 90 odst. 5 správního řádu a usnesení „pouze“ potvrdit.

Další námitky

34. Pokud jde o další žalobní námitky, krajský soud námitku nicotnosti neshledal důvodnou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal pravomoc stavebního úřad uložit povinnost podle § 53 odst. 1 správního řádu, a v tomto směru i usnesení potvrzoval. Takto uložená povinnost (za předpokladu, že by byla promítnuta do výroku usnesení) nepřekračuje zákonné meze pravomocí správních orgánů ve správním řízení.
35. Stejně tak za nedůvodnou krajský soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti. Jak dovodila judikatura, krajský soud by se jí musel zabývat i z úřední povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Tato vada může spočívat buď v nesrozumitelnosti rozhodnutí, nebo v nedostatku důvodů. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevypořádal většinu jeho odvolacích námitek. Krajský soud žalobcův názor nesdílí.
36. Žalobce se v žalobě totiž nepřípustně snaží rozšiřovat předmět řízení mimo jeho rámec. Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti usnesení o uložení povinnosti zajistit a předložit podklady. Žalobce však v odvolání snášel i argumenty ohledně otázky vlastnictví předmětného mostu. Žalovaný dospěl k závěru, že povinnost byla uložena na základě § 53 odst. 1 správního řádu. Jak vylo výše zmíněno, tuto povinnost lze ve správním řízení uložit komukoliv, nejen účastníkům řízení. Žalovaný se proto právně nezabýval odvolacími námitkami ohledně vlastnictví mostu, posouzení mostu jako součásti účelové komunikace či otázky, jaké správní řízení má být vůbec zahájeno v důsledku havarijního stavu předmětného mostu. Tyto námitky či otázky nemají žádnou relevanci pro posouzení, zda stavební úřad uložil žalobci povinnost v souladu se zákonem.
37. Ze stejného důvodu se těmito námitkami, vznesenými v žalobě, krajský soud taktéž nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud proto na základě výše uvedeného rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši 3 × 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 × 300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
41. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu